

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji razširjeni senat)
z dne 7. decembra 2004*

V zadevi T-251/00 DEP,

Lagardère SCA, s sedežem v Parizu (Francija), ki jo zastopa A. Winckler, odvetnik,

Canal+ SA, s sedežem v Parizu, ki jo zastopa J.-P. de La Laurencie, odvetnik, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožeči stranki,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki sta jo najprej zastopala F. Lelievre in W. Wils, nato É. Gippini Fournier, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

* Jezik postopka: francoščina.

zaradi določitve stroškov na podlagi sodbe Sodišča prve stopnje z dne 20. novembra 2002 v zadevi Lagardère in Canal+ proti Komisiji (T-251/00, Recueil, str. II-4825),

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji razširjeni senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, V. Tiili, sodnica, J. Azizi, sodnik, E. Cremona, sodnica, in O. Czúcz, sodnik,

sodni tajnik: H. Jung,

sprejema naslednji

Sklep

Dejstva, postopek in predlogi strank

- 1 Sodišče prve stopnje je s sodbo z dne 20. novembra 2002 v zadevi Lagardère in Canal+ proti Komisiji (T-251/00, Recueil, str. II-4825, v nadaljevanju: zadeva v glavni stvari) odločbo Komisije z dne 10. julija 2000 o spremembi odločbe Komisije z dne 22. junija 2000, s katero je ta koncentracije razglasila za združljive s skupnim trgom in z delovanjem Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (zadevi COMP/JV40 – Canal+/Lagardère in COMP/JV47 – Canal+/Lagardère/Liberty Media), razglasilo za nično in Komisiji naložilo plačilo stroškov.

- 2 Družba Lagardère je z dopisom z dne 6. januarja 2003 od Komisije zahtevala, naj ji plača znesek 179.160,44 eura iz naslova njenih stroškov v zadevi v glavni stvari. Komisija je 16. januarja 2003 pozvala družbo Lagardère, naj utemelji svoj zahtevek. Družba Lagardère je z dopisom z dne 12. februarja 2003 predložila podrobnejši seznam nastalih stroškov in vztrajala pri svojem zahtevku v celoti. Komisija je 10. marca 2003 zavrnila povračilo zahtevanih stroškov in predlagala družbi Lagardère, da ji plača znesek 20.000 eurov.
- 3 Družba Canal+ je z dopisom z dne 5. marca 2003 zahtevala od Komisije, naj ji plača znesek 225.863,24 eura iz naslova njenih stroškov v zadevi v glavni stvari. Komisija je 12. marca 2003 pozvala družbo Canal+, naj utemelji svoj zahtevek. Ta je z dopisom z dne 4. junija 2003 predložila podrobnejši seznam nastalih stroškov in vztrajala pri svojem zahtevku v celoti. Komisija je 17. junija 2003 zavrnila povračilo zahtevanih stroškov in predlagala družbi Canal+, da ji plača znesek 20.000 eurov. Družba Canal+ je 29. oktobra 2003 pri Komisiji ponovila svoj zahtevek z dne 5. marca 2003.
- 4 Družbi Lagardère in Canal+ sta 2. julija 2003 oziroma 20. aprila 2004 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložili zahtevka za določitev stroškov v skladu s členom 92(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje.
- 5 Družba Lagardère predlaga Sodišču prve stopnje, naj znesek stroškov, ki ji jih mora povrniti Komisija, določi na 179.160,44 eura.
- 6 Družba Canal+ predlaga Sodišču prve stopnje, naj znesek stroškov, ki ji jih mora povrniti Komisija, določi na 228.463,24 eura.

- 7 Z vlogama, ki sta bili v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vloženi 18. avgusta 2003 in 23. julija 2004, je Komisija predložila stališča o zahtevkih družb Lagardère in Canal+. Komisija predlaga Sodišču prve stopnje, naj določi stroške, ki se lahko povrnejo, na znesek 43.250 eurov, ki se bo razdelil med obe stranki.

Trditve strank

Trditve družbe Lagardère

- 8 Družba Lagardère je v dopisih z dne 6. januarja in 12. februarja 2003, na katere se je sklicevala v zahtevku za določitev stroškov, od Komisije zahtevala povračilo stroškov, razčlenjenih na:
- odvetniška nagrada: 407,5 ure dela, od tega 72,75 ure za partnerja, čigar urna postavka znaša od 550 do 765 ameriških dolarjev (USD), 246 ur za izkušenega odvetnika, čigar urna postavka znaša od 360 do 480 USD, in 88,75 ure za odvetniške pripravnike, katerih urna postavka znaša od 120 do 190 USD, oziroma skupaj odvetniške stroške, ki znašajo približno 167.000 USD in so razčlenjeni v štirih računih, ki se v bistvu nanašajo na stroške v zvezi: prvič, s sestankom s službami Komisije 27. julija 2000 ter pripravo in sestavo tožbe v zadevi v glavni stvari; drugič, s sestavo stališč o ugovoru nedopustnosti; tretjič, pripravo in sestavo replike ter analizo odgovora na tožbo in duplike, ter četrtič, pripravo stališč o ukrepih procesnega vodstva Sodišča prve stopnje in obravnavo;

- stroške telekomunikacij (telefon in telefaks): približno 1819 eurov;

- stroške predložitve dokumentov (kopije in vezave, nadure tajništva): približno 4254 eurov;

- poštno stroške (hitra dostava, znamke, dostava „v roke“): približno eurov;

- stroške taksija za vložitev vlog na Sodišču prve stopnje in potne stroške: približno 3985 eurov.

- 9 Po mnenju družbe Lagardère čas, ki so ga odvetniki namenili sporu, ni bil pretiran, če se upoštevajo predmet in narava spora, njegov pomen z vidika prava Skupnosti ter gospodarski interesi, ki sta jih v sporu imeli stranki. Družba Lagardère trdi, da je zadeva v glavni stvari postavila nova zapletena pravna vprašanja ter je torej zahtevala zelo obsežno raziskovanje in razlago. Poudarja, da je zadeva predvsem zaradi ugovora nedopustnosti, ki ga je podala Komisija, zahtevala vložitev številnih vlog. Poleg tega trdi, da je zaradi ekonomičnosti postopka in zmanjšanja delovnega časa, namenjenega tej zadevi, ker so tožbo vložile tri tožeče stranke, od katerih je ena umaknila tožbo po koncu pisnega postopka, priprava vlog zahtevala usklajevanje med odvetniki treh tožečih strank. Družba Lagardère poudarja, da so odvetniki tožečih strank sodelovali pri pripravi tožbe in drugih vlog, ki so jih vložili skupaj in ne z ločenimi vlogami, vendar niso sklenili nobenega uradnega dogovora o razdelitvi nalog.

- 10 Po mnenju družbe Lagardère je zadeva vplivala na njene gospodarske interese, ker je, kot je Sodišče prve stopnje ugotovilo v točki 111 sodbe, izrečene v zadevi v glavni stvari, izpodbijana odločba pri njej ustvarila pravno negotovost glede veljavnosti nekaterih pogodbenih določil. Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev družba Lagardère meni, da sta število ur dela vključenih odvetnikov in urna postavka za njihovo plačilo v skladu s sodno prakso Sodišča prve stopnje primerna. Sklicevanje na povprečno urno postavko nagrade odvetnikov v drugih zadevah, naj ne bi bilo pomembno, ker je treba znesek stroškov določiti za vsak primer posebej.
- 11 Družba Lagardère glede zadevnih „stroškov taksijev“ trdi, da vključujejo predvsem stroške prevoza v zvezi z vložitvijo vlog v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje. Poleg tega družba Lagardère glede stroškov v zvezi s sestankom 27. julija 2000 trdi, da je bil namen tega sestanka doseči umik odločbe z dne 10. julija 2000 in se tako izogniti tožbi pred Sodiščem prve stopnje.

Trditve družbe Canal+

- 12 Družba Canal+ je v dopisih z dne 5. marca in 4. junija 2003, na katera se je sklicevala v zahtevku za določitev stroškov, od Komisije zahtevala povračilo stroškov, razčlenjenih na:

— odvetniške nagrade: 594 ur dela po urni postavki, ki znaša med 414 in 572 USD za partnerje in izkušene odvetnike ter od 120 do 150 za odvetniške pripravnike, oziroma skupaj odvetniške stroške, ki znašajo 216.662 evrov in so razčlenjeni v šestih računih ter se v bistvu nanašajo na: prvič, stike s službami Komisije po sprejetju odločbe, ki se je izpodbijala v zadevi v glavni stvari, ter pripravo in

sestavo tožbe v zadevi v glavni stvari; drugič, sestavo stališč o ugovoru nedopustnosti; tretjič, sestavo replike; četrtič, sestavo stališč o dupliki; petič, sestavo stališč o ukrepih procesnega vodstva Sodišča prve stopnje, in šestič, obravnavo;

- druge različne stroške (potni stroški, stroški dostave, kopij, telefona in telefaksa): 9201 euro;

- stroške, nastale zaradi priprave in predložitve zahtevka za določitev stroškov, ki je predmet tega postopka: 2600 eurov.

- 13 V zvezi s stroški, nastalimi zaradi stikov s službami Komisije po sprejetju odločbe, ki se izpodbija v zadevi v glavni stvari, družba Canal+ meni, da gre za stroške, ki so neposredno povezani s postopkom. Družba Canal+ namreč poudarja, da je bilo treba po sprejetju odločbe, ki se izpodbija v zadevi v glavni stvari, ugotoviti, kako mora ravnati ob upoštevanju negotovosti, nastale zaradi te odločbe, in preučiti primernost tožbe zoper to odločbo.

- 14 Po mnenju družbe Canal+ so bili vsi drugi stroški nujno potrebni zaradi postopka pred Sodiščem prve stopnje. Znesek odvetniških nagrad je po mnenju družbe Canal+ upravičen zaradi zapletenosti zadeve, ki je povzročila nastanek pravnih vprašanj, ki jih sodišče Skupnosti še ni preučilo. Poleg tega družba Canal+ trdi, da je morala vložiti neobičajno veliko vlog, deloma zaradi ugovora nedopustnosti, ki ga je podala Komisija. Ta zapletenost primera naj bi zahtevala tudi uporabo več odvetnikov in veliko ur njihovega dela. Urna postavka za njihovo plačilo naj bi sicer ustrezala postavki, ki jo običajno zaračunavajo specializirani odvetniki. Družba Canal+ tudi poudarja, da spor v zadevi v glavni stvari ni bil samo v njenem velikem gospodarskem interesu, ampak je postavil tudi zelo pomembna vprašanja z vidika prava Skupnosti.

- 15 Nazadnje, družba Canal+ sklepa, da je treba, ker Sodišče prve stopnje s tem, ko določa stroške, ki se lahko povrnejo, upošteva vse okoliščine zadeve do trenutka, ko odloči, in ker ne odloča ločeno o stroških, ki sta jih stranki priglasili zaradi postopka določitve stroškov, vključiti stroške, ki so nastali posebej v tej fazi postopka v zvezi s tem zahtevkom in znašajo 2600 eurov.

Trditve Komisije

- 16 Komisija meni, da je zadeva v glavni stvari razmeroma zapletena samo glede pravnih vprašanj o dopustnosti tožbe. Po drugi strani pa zadeva v glavni stvari v nasprotju z zadevami s področja konkurence, ki so običajno pred Sodiščem prve stopnje, ni zapletena z vidika dejanskega stanja. Zato bi po mnenju Komisije sestava vlog morala zahtevati od ene tretjine do polovice dela, ki se običajno zahteva za zadevo s področja konkurence. Zato Komisija meni, da je število delovnih ur, ki jih zahtevata tožeči stranki, očitno pretirano. Komisija nasprotuje temu, da naj bi ugovor nedopustnosti podaljšal časovno obdobje dela odvetnikov tožečih strank v primerjavi s časovnim obdobjem dela, ki se v vsakem primeru zahteva za sestavo tožbe in replike v zadevi v glavni stvari.
- 17 Komisija nadalje meni, da v zadevi ni bilo nujno posredovanje sedmih partnerjev in štirih sodelavcev različnih vključenih odvetniških pisarn. Poleg tega Komisija meni, da se nekatere pripisane ure dela očitno ne morejo šteti za nujno potrebne za postopek pred Sodiščem prve stopnje. Komisija glede trditve tožečih strank, da je zadeva zahtevala usklajevanje vseh njunih odvetnikov v zadevi v glavni stvari, meni, da se rezultati tega usklajevanja nikakor ne kažejo v znesku stroškov, katerih določitev se zahteva.

- 18 Komisija meni, da so urne postavke odvetnikov tožečih strank precej višje od urnih postavk, ki jih običajno zaračunavajo specializirani odvetniki. Sklepa, da bi bilo treba, čeprav sodna praksa ne priznava obstoja referenčnih stroškov in je zato treba za vsak primer posebej presoditi, ali so nastali stroški razumni, navesti precedense in narediti nekaj primerjav, da bi lahko omejili tveganje za samovoljnost in nepravičnost. V zvezi s tem se sklicuje na sklep z dne 10. januarja 2002 v zadevi Starway proti Svetu (T-80/97 DEP, Recueil, str. II-1, točka 36), v katerem je Sodišče prve stopnje upoštevalo urno postavko 285,05 eura za izračun stroškov, ki se lahko povrnejo.
- 19 Komisija meni, da so bili stroški v zvezi s sestankom 27. julija 2000 povezani s predhodnim postopkom. Poleg tega naj bi bili različni stroški, ki jih je predložila družba Lagardère, pretirani. Predvsem kopij dokumentov ni mogoče razumno zaračunati po 0,16 eura na stran, če v trgovini take storitve stanejo manj kot 0,02 eura na stran. Komisija prav tako v zvezi s „stroški taksija“ nasprotuje temu, da je za postopek pred Sodiščem prve stopnje v smislu člena 91(b) Poslovnika nujno potrebno, da se redno zahteva taksi za pošiljanje vlog na Sodišče prve stopnje.
- 20 Nazadnje, Komisija nasprotuje temu, da bi bila zadeva v posebnem gospodarskem interesu družbe Lagardère ali da bi bila temeljnega pomena za pravo Skupnosti.

Presoja Sodišča

- 21 V skladu s členom 91(b) Poslovnika se kot stroški, ki se povrnejo, štejejo „nujni izdatki, ki jih imajo stranke zaradi postopka, predvsem potni stroški in dnevnice ter nagrada zastopnikov, svetovalcev ali odvetnikov“. Iz te določbe izhaja, da so stroški,

ki se povrnejo, omejeni na stroške, ki nastanejo zaradi postopka pred Sodiščem prve stopnje in so bili nujno potrebni za ta postopek.

- 22 Najprej je treba kot stroške, ki se ne povrnejo, šteti stroške, ki jih tožeče stranke pripisujejo za vzdrževanje stikov s službami Komisije po sprejetju izpodbijane odločbe v zadevi v glavni stvari in pred vložitvijo tožbe. Treba je namreč opozoriti, da se v členu 91 Poslovnika kot „postopek“ šteje samo postopek pred Sodiščem prve stopnje, pri čemer je faza pred tem postopkom izključena (glej zgoraj v točki 18 navedeni sklep Starway proti Svetu, točka 25 in tam navedena sodna praksa), kljub dejstvu, da je bil lahko namen zadevnega sestanka v tej zadevi, kot trdi družba Lagardère, izogniti se postopku pred Sodiščem prve stopnje.
- 23 Glede stroškov v zvezi s postopkom pred Sodiščem prve stopnje iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora Sodišče prve stopnje zaradi neobstoja predpisov Skupnosti o tarifah samo presoditi o podatkih v zadevi, in sicer ob upoštevanju predmeta in narave spora, njegovega pomena z vidika prava Skupnosti ter težavnosti zadeve, obsega dela, ki ga je lahko sodni postopek zahteval od zastopnikov ali svetovalcev, in gospodarskih interesov, ki jih je spor imel za stranke (glej zgoraj v točki 18 navedeni sklep Starway proti Svetu, točka 27 in tam navedena sodna praksa).
- 24 Predvsem je treba opozoriti, da sodišče Skupnosti na podlagi ustaljene sodne prakse ni pooblaščen za določitev stroškov, ki jih morajo stranke plačati odvetnikom, ampak za določitev zneska, v višini katerega se ta plačila lahko izterjajo od stranke, ki ji je bilo naloženo plačilo stroškov. Ko Sodišče prve stopnje odloča o zahtevku za določitev stroškov, ne upošteva nacionalne tarife, ki določa odvetniške nagrade, niti morebitnega sporazuma, ki ga v zvezi s tem sklenejo zadevna stranka in njeni

zastopniki ali svetovalci (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 24. januarja 2002 v zadevi *Groupe Origny* proti Komisiji, T-38/95 DEP, Recueil, str. II-217, točka 32, in zgoraj v točki 18 navedeni sklep *Starway* proti Svetu, točka 26 in navedena sodna praksa).

25 Znesek stroškov, ki se lahko povrnejo v obravnavanem primeru, je treba določiti z vidika teh meril. V zvezi s tem je treba upoštevati naslednje elemente presoje.

26 Glede predmeta in narave spora ter njegovega pomena z vidika prava Skupnosti se najprej izkaže, da je zadeva postavila novo pomembno pravno vprašanje. Ker je Komisija podala ugovor nedopustnosti, ki se v bistvu nanaša na to, da odločba, ki se izpodbija v zadevi v glavni stvari, ni akt, ki posega v položaj, je namreč treba analizirati obseg obveznosti Komisije pri presoji pomožnih omejitev, priglašanih v okviru koncentracije na podlagi Uredbe Sveta (EGS) št. 4046/89 z dne 21. decembra 1989 o nadzoru koncentracij podjetij (UL L 395, str. 1). To vprašanje v upravnem postopku pred Komisijo ni bilo postavljeno. Še več, Komisija je šele med postopkom v zadevi v glavni stvari razvila in objavila novo politiko o obravnavi pomožnih omejitev v okviru koncentracij. Analiza tega vprašanja, zlasti v okviru stališč strank o ugovoru nedopustnosti, je tako upravičila posredovanje visoko specializiranih odvetnikov, ki je zahtevalo veliko delovnih ur po zelo visokih urnih postavkah, in dejstvo, da je tožeči stranki zastopalo več odvetnikov (glej v tem smislu zgoraj v točki 18 navedeni sklep *Starway* proti Svetu, točka 31 in tam navedena sodna praksa).

27 Prav tako je priprava vlog v zadevi v glavni stvari glede tega vprašanja gotovo lahko zahtevala veliko raziskovanja in povzročila druge stroške, kot so stroški kopiranja dokumentov.

- 28 Vendar je treba predvsem glede plačil za sestavo vlog, razen navedenih stališč o ugovoru nedopustnosti, upoštevati, da zadeva – razen tega posebnega pravnega vprašanja – ni bila posebno zapletena niti s pravnega vidika niti z vidika dejanskega stanja. Prav tako spis v zadevi v glavni stvari ni bil pretirano obsežen.
- 29 Poleg tega je treba spomniti, da so bili nekateri razlogi, ki sta jih tožeči stranki navedli v zadevi v glavni stvari, predmet izmenjave stališč v upravnem postopku pred Komisijo in da so odvetniki teh strank torej nujno temeljito poznali postavljena vprašanja, ker so sodelovali v tem postopku.
- 30 Ravno tako je treba upoštevati, da sta tožeči stranki sodelovali zaradi priprave tožbe in drugih vlog, ki sta jih vložili skupaj in ne z ločenimi vlogami, čeprav so vsako stranko zastopali drugi odvetniki in se zdi, da med njimi ni bil sklenjen noben uradni dogovor o razdelitvi nalog. V takem položaju kljub upoštevanju tega, da mora – kot poudarja družba Lagardère – vsaka stranka sama presoditi vse elemente, navedene med postopkom pred Sodiščem prve stopnje, in morajo odvetniki različnih strank uskladiti svoje delo, ostaja dejstvo, da bi morala skupna vložitev tožbe nekoliko skrajšati čas, ki so ga odvetniki vsake od tožečih strank v zadevi v glavni stvari namenili predvsem pripravi in sestavi vlog. Sodišče prve stopnje vseeno upošteva, da sta tožeči stranki v zadevi v glavni stvari s skupno vložitvijo tožbe in drugih vlog ter ne z ločenimi vlogami bistveno zmanjšali stroške z vidika dela nasprotne stranke in tudi Sodišča prve stopnje.

- 31 Spor je vključeval gospodarske interese tožečih strank, ker je odločba, ki se izpodbija v zadevi v glavni stvari, v omejenem obsegu postavila pod vprašaj veljavnost koncentracije. Vendar v primerjavi z zadevami, ki se običajno obravnavajo na področju koncentracij, ni mogoče šteti, da je bil spor v izrednem gospodarskem interesu teh strank.
- 32 Ob upoštevanju zgornjih elementov presoje Sodišče prve stopnje najprej ocenjuje, da je število ur dela odvetnikov tožečih strank v okviru spora (in sicer 407,5 ure dela za družbo Lagardère in 594 ur dela za družbo Canal+) v okviru določitve stroškov pretirano, in meni, da bi bili stroški, ki se lahko povrnejo iz naslova odvetniških nagrad, pravično ocenjeni, če bi se njihov znesek ob upoštevanju stroškov, nastalih zaradi tega postopka določitve stroškov, določil na 40.000 eurov za vsako tožečo stranko, se pravi na 80.000 eurov za odvetniške stroške za obe tožeči stranki skupaj.
- 33 V zvezi z drugimi stroški, ki jih družba Lagardère pripisuje sporu, Sodišče prve stopnje meni, da ta stranka ni dokazala, da so bili drugi izdatki, in sicer stroški telekomunikacij (1819 eurov), predložitve dokumentov (4254 eurov), posebne dostave in znamk (360 eurov) ter potni stroški (3985 eurov, v celoti nujni za postopek pred Sodiščem prve stopnje.
- 34 Sodišče prve stopnje predvsem meni, da za postopek pred Sodiščem prve stopnje praviloma ne more biti nujno, da se vloge in druge dokumente Sodišču prve stopnje pošilja s taksijem. Prvič, obstajajo namreč drugi varni in očitno cenejši načini pošiljanja dokumentov Sodišču prve stopnje. Drugič, v členu 102(2) Poslovnika je bil določen rok zaradi oddaljenosti, da bi omogočili pošiljanje na konvencionalnejši in cenejši način. Nazadnje, člen 43(6) Poslovnika od 1. februarja 2001, se pravi od datuma med pisnim postopkom v zadevi v glavni stvari, določa možnost pošiljanja

vlog s sodobnimi sredstvi sporočanja, zlasti po telefaksu, če je podpisani izvirnik aktov vložen najpozneje deset dni pozneje. V preostalem se ob upoštevanju tega, kar družba Lagardère pripisuje navedenim stroškom pošiljanja vlog in drugih dokumentov s taksijem, zdijo stroški telekomunikacij, zlasti telefaksa, prav tako bistveno pretirani za določitev stroškov.

35 Ker družba Lagardère ni poslala natančnih podatkov v zvezi z namembnostjo teh različnih stroškov, se Sodišču prve stopnje zdi primerno, da določi, da znašajo drugi stroški, ki se lahko povrnejo, 6000 eurov.

36 Za druge stroške, ki jih družba Canal+ pripisuje sporu, je treba upoštevati, da je ta stranka predložila njihov zelo podroben opis. Zato se Sodišču prve stopnje ob upoštevanju dejstva, da se zdijo stroški telekomunikacij in telefaksa za določitev stroškov bistveno pretirani, zdi primerno, da določi druge stroške, ki se lahko povrnejo za družbo Canal+, na 8500 eurov.

37 Zato Sodišče prve stopnje meni, da bi bili stroški, ki se povrnejo, pravično ocenjeni, če bi jih določili na 46.000 eurov za družbo Lagardère in na 48.500 eurov za družbo Canal+.

38 Ker Sodišče prve stopnje pri določitvi stroškov, ki se lahko povrnejo, upošteva vse okoliščine zadeve do trenutka odločitve, ni treba ločeno odločiti o stroških, ki sta jih stranki priglasili zaradi tega postopka določitve stroškov (glej v tem smislu zgoraj v točki 18 navedeni sklep Starway proti Svetu, točka 39).

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji razširjeni senat)

sklenilo:

- 1. Stroški, ki jih mora Komisija povrniti družbi Lagardère v zadevi T-251/00, znašajo 46.000 eurov.**
- 2. Stroški, ki jih mora Komisija povrniti družbi Canal+ v zadevi T-251/00, znašajo 48.500 eurov.**

V Luxembourg, 7. decembra 2004.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

M. Jaeger